

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. C.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2014, č. j. 5609/DS/2013, JID: 155487/2013/KUUK/Piš,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 4. 2014, č. j. 5609/DS/2013, JID: 155487/2013/KUUK/Piš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, ze dne 21. 10. 2013, č. j. MULNCJ 77777/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 8. 2013 v 10:10:14 hod. při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. FORD Focus, r. z. „X“, na silnici I/7 u obce Sulec překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec v místě, kde je rychlost snížena svislým dopravním značením B20a na 60 km/h, když jel rychlostí 125 km/h po odečtení tolerance radaru +/- 3%

o 61 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. je nezákonné, neboť jím byl žalobce uznán vinným z přestupku, který je ve výrokové části rozhodnutí klasifikován jako přestupek proti zákonu o silničním provozu podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Správní orgán I. stupně tak ve výrokové části vůbec neuvedl, jaký konkrétní zákon měl obviněný z přestupku porušit a zejména nelze připustit, aby rozhodnutím orgánu veřejné moci byla osoba shledána vinnou z přestupku a nebylo přesně určeno podle jakého zákona se tak stalo. Obviněnému z přestupku byla dále udělena pokuta ve výši 5.000,00 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců a opět není přesně uvedeno podle jakého konkrétního zákona.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí další podstatnou vadou a to, že skutek, z jehož spáchání byl obviněný z přestupku nepravomocně uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání. Místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně identifikováno pouze jako obchvat obce Sulec na silnici I/7, což nestačí, jestliže obchvat je dlouhý tři kilometry a jestliže nebylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zjištěno, v jakém směru jízdy mělo dojít k deliktnímu jednání tj. zda ve směru Louny - Panský Týnec anebo ve směru opačném. Místo protiprávního jednání mělo být určeno konkrétněji a to například souřadnicemi GPS, údaji o čísle kilometru silnice nebo například údajem o objektu, před kterým měla být rychlost překročena, k čemuž je policie vybavena. Na podporu tohoto názoru žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56.

Dále žalobce namítl, že celé správní řízení o přestupku je zatíženo podstatnou vadou, která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť Ing. J., jakožto zmocněnec žalobce, obdržel nedostatečnou a pro zmocněnce nesrozumitelnou výzvu správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání ze dne 6. 12. 2013, když ta neobsahuje dostatečné označení věci v podobě jména osoby obviněné z přestupku, případně žádnou bližší specifikaci věci, ve které je vydávána. Správní orgán prvního stupně ve věci tedy nepostupoval v souladu s právním řádem, jestliže zaslal výzvu, aniž by v ní srozumitelně uvedl, které konkrétní věci se týká. Takováto výzva je ve správním řízení neakceptovatelná. Zmocněnec žalobce přitom měl v úmyslu reagovat na výzvu k doplnění odvolání, nicméně se mu nepodařilo dohledat, jaké věci se týká, neboť by musel procházet stovky spisů a hledat shodu spisové značky. Výzva k doplnění odvolání je sice opatřena spisovou značkou, ale jedná se o spisovou značku správního orgánu prvního stupně. Spisová značka je tvořena písmeny a číslicemi, což zmocněnci při ztotožnění věci nijak nepomohlo.

Navíc správní orgán I. stupně nedostal své povinnosti stanovené v ust. § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. v souvislosti s výzvou k doplnění odvolání neposkytl žalobci prostřednictvím zmocněnce přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Správní orgán uznal za potřebné vyzvat žalobce

k doplnění odvolání, což učinil, nicméně již zmocněnce žalobce srozumitelně nepoučil, jaké konkrétní právní věci se tato povinnost týká. Poučení žalobce o povinnosti a právu doplnit odvolání tedy nebylo ze strany správního orgánu prvního stupně dostatečné, neboť právě jméno žalobce na předmětné výzvě absentuje. Žalobce přitom jako odvolatel zcela legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání, kdy toto doplní ve lhůtě stanovené správním orgánem v zaslané výzvě. Namísto toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé, neboť vydání takového rozhodnutí nebylo, s ohledem na existující judikaturu, možné očekávat. V této souvislosti žalobce zmínil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 4/2009 - 53, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Postup, kdy správní orgán nevyzval žalobce k odstranění vady podaného odvolání je tedy vadou řízení, pro kterou žalobce navrhuje dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušit napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného trpí další podstatnou vadou a to, že vina obviněného z přestupku byla shledána na základě vadně provedeného měření rychlosti vozidla Policie ČR, Dopravní inspektorát Louny. Žalobce si nechal ve věci vypracovat odborný posudek č. ODP – 188/2014/PŠ-TR k měření rychlosti na silnici č. I/7 u obce Sulec ze dne 24. 5. 2014, od odborného posuzovatele Mgr. P. Š., DiS., ve kterém odborný posuzovatel dospěl k závěrům, že byť měřicí zařízení v době měření pracovalo správně, obsluha měřicího zařízení nepostupovala v souladu s Návodem k obsluze a nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo žalobce. Odborný posuzovatel ve svém odborném posudku uvedl, že fotografie na záznamu o přestupku Policie ČR nebyla řádně zaostřena a postrádá proto některé detaily okolí. Odborný posuzovatel dospěl k závěru, že registrační značka fotografovaného vozidla není čitelná a vozidlo nemá specifické znaky, které by umožnily jednoznačnou identifikaci. Neexistuje objektivní důvod domnívat se, že by bylo měřeno vozidlo žalobce. Na věc by mohl také dopadat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 - 62. Právě proto, že v projednávané věci nelze určit ani značku, ani typ vozidla, ani registrační značku, nelze ve smyslu výše uvedeného rozsudku nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo obviněného. Podle odborného posudku měření laserovým měřičem probíhá v sekvenčním režimu. Obsluha nejprve zaměří vozidlo, změří jeho rychlost a až se zpožděním v řádu jednotek sekund je pořízen snímek. Úhlová vzdálenost záměrného kříže a v pozadí viditelného vozu je 0,26°. Systém MicroDigiCam pracuje na principu diferenčního dálkoměru, tedy pokud jeden odečet vzdálenosti proběhne z jiného vozidla či například ze stacionární překážky typu sloupu či vegetace a následující odečet vzdálenosti proběhne z vozidla, z něž je na konci pořízen snímek, změřená hodnota rychlosti nebude v žádném případě odpovídat reálné rychlosti vozidla. Velikost nejmenší možné odchylky je úhlovou vzdáleností záměrného kříže a plochy vozidla v pozadí. Již při této odchylce nebude naměřená rychlost v žádném případě odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla. Vzhledem k faktu, že kříž je umístěn v levé části kapoty a vozidlo se pohybovalo zdánlivě (na snímku) též doleva v průběhu měření, nelze vyloučit možnost vzniku takovéto chyby. Návod k obsluze měřicího zařízení stanoví, cituji: „Systém Micro DigiCam byl navržen tak, aby snímal obrázky ze vzdálenosti 50 až 170 metrů od měřicího místa. Optimální vzdálenost zaměření je 80 - 140 metrů, avšak dobré osvětlení a zaostření umožňuje vzdálenost

prodloužit.“ Obsluha měřicího zařízení však zvolila o 7,9 metru větší vzdálenost, než je vzdálenost konstrukční a o 37,9 metru větší, než jakou označil výrobce za optimální. Rozhodnutí obsluhy, zvolit takovouto vzdálenost měření navzdory návodu k obsluze, zvýšilo pravděpodobnost výskytu chyby popsané ve výše uvedeném odstavci. Nadto obsluha pochybila při zaostření přístroje, tak jak to požaduje návod k obsluze a proto není fotografie ostrá a vozy na ní nejsou identifikovatelné.

Vedle toho žalobce namítl, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování toliko ze záznamu Policie ČR tj. z fotografie měřicího zařízení a doprovodných údajů k měření ze strany Policie ČR. Záznam Policie ČR považoval správní orgán za tzv. „privilegovaný důkaz“. S takovým závěrem se však žalobce neztotožňuje. Pojem „privilegovaný důkaz“ je soudní judikaturou konstantně vykládán jako takový důkaz, který zcela jednoznačně svědčí o konkrétním závěru a který je provedením jiného dokazování nezpochybnitelný. V projednávané věci tak tomu již není, poté co žalobce předkládá odborný posudek č. ODP – 188/2014/PŠ-TR k měření rychlosti. Správními orgány zjištěný skutkový stav již nemá oporu ve spisovém materiálu a to ani za předpokladu zásadního doplnění dokazování. Je tedy naplněn důvod pro zrušení rozhodnutí. K nepřipustnosti důkazu vzniklého při měření v rozporu s návodem k obsluze žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 3 As 29/2011 – 56.

V návaznosti na poslední dvě námitky žalobce shrnul, že správní orgány ve věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Policisté změřili nějaké auto, kdy nemohou nijak prokázat, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že nesouhlasí s tím, že by správní orgány obou stupňů v případě žalobce nepostupovaly v souladu s právními předpisy. K tomu předně uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasně uvedeno celé znění zákona o silničním provozu a zavedená legislativní zkratka. Dle žalovaného místo měření je detailně popsáno ve spise od Policie ČR, s tím, že rychlost byla měřena v místě, kde byla snížena dopravní značkou, a je tedy zřejmé, že se nejedná o celý obchvat a místo přestupku je tedy poměrně dobře identifikováno.

K výzvě odstranění vad odvolání pak žalovaný uvedl, že v ní sice není uvedeno jméno přestupce, což možná představuje formální pochybení, nicméně z výzvy je zřejmé, komu je adresována, čeho se výzva týká, když přestupek byl nezaměnitelně a nezpochybnitelně označen příslušnou spisovou značkou.

K fotografii z měřicího zařízení žalovaný podotkl, že ji hodnotí jako dostatečnou, neboť je z ní jasně zřetelné, kterému vozidlu byla změřena v daném okamžiku rychlost a o jaký typ vozidla a značku se jedná. Rovněž registrační značka je především na detailním snímku čitelná. Ve vozidle byl spolujezdec, a to následně ztotožněný spolujezdec žalobce v okamžiku zastavení vozidla.

K odbornému posudku žalovaný uvedl, že s ním nebyl seznámen, a proto se k němu nemůže kvalifikovaně vyjádřit. Navíc správním orgánům obou stupňů nepřísluší provádět kontrolu činnosti orgánů Policie ČR ani se jakýmkoliv způsobem vyjadřovat k postupu

policistů při provádění úkonů v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, jelikož k tomu nejsou věcně ani místně příslušní. Navíc oznámení o přestupku od Policie ČR je pouze podkladem pro zahájení svébytného přestupkového řízení.

Závěrem žalovaný uvedl, že nezávisle na hodnocení správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se svým jednáním dopustil vytýkaného přestupkového jednání.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil, a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek, když byly procesního i hmotněprávního rázu, se soud nejprve zabýval námitkami procesního rázu, neboť v případě, že by byly shledány opodstatněné, ztratilo by na významu se zabývat námitkami hmotněprávního rázu.

Předně se soud zabýval námitkami žalobce, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, a to ve výrokové části, vůbec neuvedl, jaký konkrétní zákon měl žalobce, jakožto obviněný z přestupku porušit, a pokud byla žalobci za daný přestupek udělena pokuta a zákaz činnosti řízení motorových vozidel, tak opět nebylo přesně uvedeno podle jakého konkrétního zákona. Tyto námitky soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněné, neboť v návěti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí, je výslovně specifikován zákon o silničním provozu - zákon č. 361/2000 Sb., a to jednak číslem zákona a také jeho přesným názvem, k jehož porušení ze strany žalobce mělo dojít, přičemž zde současně byla i ze strany správních orgánů zavedena jeho legislativní zkratka, která pak byla jimi v dalším textu rozhodnutí používána. Za daného stavu se žalobce nemůže s úspěchem dovolávat nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když není pravdou, že by v nich absentovalo uvedení konkrétního zákona, který měl žalobce porušit. Pokud pak správní orgány obou stupňů po uvedení zavedené legislativní zkratky zákona či citace zákona pod jeho přesným názvem v jedné větě či souvětí opět měly potřebu zmiňovat dotýčný zákon, plně postačovalo, aby používaly formulace typu „téhož zákona“, neboť to plně odpovídá zavedené právní praxi.

Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že celé správní řízení o přestupku je zatíženo podstatnou vadou, která měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť Ing.

M. J., jakožto zmocněnec žalobce, obdržel nedostatečnou a pro zmocněnce nesrozumitelnou výzvu správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání ze dne 6. 12. 2013, když ta neobsahuje dostatečné označení věci v podobě jména osoby obviněné z přestupku, případně žádnou bližší specifikaci věci, ve které je vydávána. Ani tyto námitky soud neshledal důvodnými. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že výzva správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání ze dne 6. 12. 2013 byla adresována zmocněnci žalobce, tedy Ing. M. J. Je sice pravdou, že ve výzvě k doplnění odvolání nebylo uvedeno jméno a příjmení obviněného z přestupku, nicméně soud má za to, že se jedná jen o dílčí formální pochybení ze své podstaty nemající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalobou napadeného rozhodnutí. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel k faktu, že z výzvy k doplnění odvolání bylo jednoznačně zřejmé, že se týká obviněného z přestupku proti zákonu o silničním provozu, přičemž přesná specifikace přestupkové věci byla zřejmá z uvedené spisové značky, která je vždy nezpochybnitelným a nezaměnitelným identifikátorem projednávané věci, jak již správně podotkl žalovaný v písemném vyjádření k žalobě. Dotyčná spisová značka přitom ve výzvě byla správním orgánem uvedena hned dvakrát, přičemž plně postačovala k jednoznačnému určení přestupkové věci.

V návaznosti na právě uvedené je třeba důrazně odmítnout i žalobcovy námitky, že správní orgán I. stupně nedostal své povinnosti stanovené v ust. § 4 odst. 2 správního řádu, když v souvislosti s výzvou k doplnění odvolání neposkytl žalobci prostřednictvím zmocněnce přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech pro absenci jména přestupce. Jako zcela neopodstatněnou je pak třeba odmítnout argumentaci žalobce, že jako odvolatel zcela legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání a že namísto toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé, neboť vydání takového rozhodnutí nebylo, s ohledem na existující judikaturu, možné očekávat. Z obsahu správního spisu v tomto směru prokazatelně vyplývá, že žalobce byl na základě blanketního odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2013 výše citovanou výzvou ze dne 6. 12. 2013 správním orgánem I. stupně vyzván k odůvodnění jeho odvolání s odkazem na ust. § 37 odst. 2 správního řádu, přičemž na tuto výzvu, třebaže byla řádně doručena zmocněnci žalobce, nebylo ze strany žalobce nijak reagováno. Správní orgán I. stupně tak dostal své povinnosti, když v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu vyzval žalobce, aby své blanketně koncipované odvolání doplnil o údaje, v jakém rozsahu napadá jeho prvoinstanční rozhodnutí, a především pak, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Proto za dané procesní situace žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný jej překvapil, pokud vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Ve vztahu k námitkám žalobce hmotněprávního rázu, tj. ohledně údajně nesprávně provedeného měření rychlosti vozidla Policie ČR, Dopravní inspektorát Louny, dále že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování toliko ze záznamu Policie ČR tj. z fotografie měřicího zařízení a doprovodných údajů k měření ze strany Policie ČR a že v dané věci nebylo dostatečně určeno místo spáchání přestupkového jednání, soud uvádí, že žalobce prvně tyto námitky vznesl až v řízení před soudem. Žalobce totiž při ústním jednání před správním orgánem I. stupně, které se konalo dne 18. 9. 2013, prostřednictvím svého zmocněnce jakkoliv nerozpíral zjištění žalované strany, přičemž i posléze vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku ze dne 21. 10. 2013 podal toliko blanketní odvolání, když toto odvolání přes výzvu k jeho doplnění ze dne 6. 12. 2013, jež byla řádně doručena zmocněnci žalobce oproti vlastnoručnímu podpisu dne 18. 12. 2013, nedoplnil. Faktem tak

zůstává, že po celou dobu přestupkového řízení žalobce nevznesl jediný důvod, proč nesouhlasí se závěrem policistů, správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného, že se vytykánoho přestupkového jednání dopustil.

Postup, kdy obecný zmocněnec žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků neuplatnil žádné věcné námitky, když podal jen blanketní odvolání, přičemž věcná námitka byla obsažena až v žalobě, vyhodnotil ve své judikatuře týkající se těchto přestupkových věcí již i Nejvyšší správní soud jako účelový. Nejprve to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, který je dostupný na www.nssoud.cz, když uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. A explicitně v procesně obdobném případě jako v dané věci, kdy byla až v žalobě uplatněna věcná námitka (která se týkala měření rychlosti vozidla žalobce tvrzením o nepřesnosti GPS souřadnic), Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, který je dostupný na www.nssoud.cz, uvedl následující závěr: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť; tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.

S výše citovanými závěry Nejvyššího soudu, které dosud nebyly překonány, se soud plně ztotožňuje s tím, že je lze aplikovat obdobně i na danou věc. To pak znamená, že pokud žalobce zmíněné námitky ohledně nesprávně provedení měření, dále že rozhodování bylo provedeno toliko na základě záznamu Policie ČR a že v dané věci nebylo dostatečně určeno místo spáchání přestupkového jednání, uplatnil až v žalobě, když žalobce a jeho obecný zmocněnec byli v řízení v zásadě pasivní (pokud se pomine účast zmocněnce žalobce při ústním jednání před správním orgánem I. stupně dne 18. 9. 2013) a podávali jen blanketní odvolání, tak z důvodů blíže uvedených ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu je třeba považovat takovéto námitky za účelové a nelze je v současném stádiu řízení před soudem projednat, neboť nebyly v důsledku pasivity na straně žalobce přezkoumávány v průběhu správního řízení.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl. Žalobce by měl být srozuměn s tím, že s překročením nejvyšší dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla je v zásadě spojen vznik odpovědnosti za toto jednání, za nějž je dotyčný řidič ze strany správních orgánů sankcionován. Výše uvedené závěry soudu korespondují i judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011 – 90, který je dostupný na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčný přestupek soud nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová